hangi leylasın sen

1982 Nevzat Üstün Şiir Başarı Ödülü

hidayet karakuş

HİDAYET KARAKUŞ HANGİ LEYLASIN SEN DÖNEMEÇ

HİDAYET KARAKUŞ

HANGİ LEYLASIN SEN

Dönemeç Yayınları

Birinci Basım İZMİR - 1986

●

Kapak :
Cavit YAREN

●

Dizgi - Baskı - Cilt :

BÜK Basımevi
☎ : **16 91 06** (Basımevi)
25 45 58 (Yayın Dağıtım)

Genel Dağıtım
YURTTAŞ DAĞITIM
Merkez İşhanı 865 Sokak No: 17/201
Kemeraltı - İZMİR
☎ : **25 09 96**

HİDAYET KARAKUŞ

HANGİ LEYLASIN SEN

1982 Nevzat Üstün Şiir Başarı Ödülü

— şiir —

Ozanın öteki kitapları :

ŞİİR

Günaydın Gül Yaprağı – 1979
Kemeraltı Şiirleri – 1982

ROMAN

Yağmurlar Nereye Yağar? 1981
(1981 Mehmet Ali Yalçın Roman Ödülü)

ÇOCUK ROMANI

Sıska Balıkçı 1980
Alyanaklı Mavi Balon – 1982

HANGİ LEYLASIN SEN

LEYLA

hangi leylasın sen
hangi gurbetin anası
zülfün karanlık ışık
gençliğin bitmiş artık
adını koy

çarşılarında
ceylanların yaralı
içinde hangi tenhalığı süslüyorsun
hangi patikalar uzun
adını koy

hangi leylasın sen
çağın hangi gölgesi
sıkıştırıyor yavrularını
hangi sırtlan
adını koy

adını koy
bak ırmakların bulanık
bak göklerin kanlı
ürküyor pınarların aynasında
dudakların
bakışlarında şimşekler sönmüş

yüzünde çağlar çarpışıyor
gözlerin veremli serçe
koynuna giriyorsun acıların
hangi acıların
adını koy

1979

DIŞARDAKİ

dışarda düşman var
geceyi örtünüp de gelmiş
seni bekliyor
sigaran bitince çıkma

ağaçlar geceyi yokluyor
kuşlar nöbette
bir koşu gülüver
yanımda silâhım yok

yüreğinin gölgesini yık
aydınlat kuytuları
susturucu mudur
her zaman
kanlı kurşun

böcekler sevgiyi yeniliyor
dışarda hain pusuda
bütün savaşkanlığım
sevgiyle hesaplaşıyor
kuşatmalara düşebilirim

bir kez bak
bir kez tut elimden
yüreğim düşmesin
burçlarım tutuşsa da

1979

ŞAFAK
ÖLÜLERİ

bin şafaktık gecenin koynunda
bin küçük yelkenli hepimiz
deniz az ötede uyumuş
mermiler delirmiş
çekirdeklerinde

yeni bir koçaklama
türkülerimiz
içimizde deryalarla deli düş
ateşler yürüyüp
çocuk sevdalarımıza
bütün türküleri öldürmüş

nar ağaçlarına
ışıklar yakıp
sabahları çağırdık
bin şafaktık
dağların eteğinde
bin küçük yıldız

—ölümdü—
delikanlı dallarımıza
sevgiler çizmiştik
ölümdü
adını yazmış

1980

SEVGİLİ

bir selâm kadar uzaksın şimdi
bir gül atsam perçemin bozulur
sevdiğin türkülere çiy düşer
çoğalır avuçlarının kınası

dağlardan bir yel eser
çeşmelere seni doldurur
sular seni duyar selviler seni
bir yaprak düşer kalbinin üstüne
bin yıl öteye özlem sızar

şimdi hangi koyaklardasın
nerelerde biledin aşkını kim bilir
ne kirli gömleklerin yıkandı
ne yüzün okşandı onca zaman
kırağılar taradı saçlarını
yivli bir kurşun gibi
bir kuş gözlerinden ağdı
sustun yüreğin yalnız bir abdal
sustun öptüm seni

1981

DÜŞ

çıkar gelir
gök bahçelerden yüzün
kavaklar konuşur birden
sen bakarsın öyle
içim güler
öp derim
yeni yetme bir güneş doğsun

uysal bir sevgili yaratır akşam
sularda çocuklar aydınlanır
direnmelerde taranmış
parmakların karışır geceye
gizlice saçların karışır terli

konuş derim
bakarsın öyle
bende kalan resimlerine
öpücükler pullarım
bütün putlar yıkılır içimde

şiir denizin değdiği yerde durur
ayakların üşüdüğünde
duyduğun ürperti
mavidir kuşkusuz
duy derim
gülersin
deniz çoğalır

1979

ANI

kan yazıyor sıralar
kara tahta uçan kuş
ayak sesleri

ağaçlarda gün ışığı
çiçeklerde sabah
öfkenin gemsiz çalkanışı
kan yazıyor

kapılar açık hava sinsi
kuytular korkuya kesik
yalnızlıklar ölüm ordusu

sen gözleri yerde
uykusuz çocuk
ellerin kurtarıyor umudu
karanlığın elinden
ellerin katmer katmer
gül yazıyor

DENİZ

taş gibi yontulmuş deniz
poyrazların keskin bıçağıyla
gök kara kaşlarıyla taş gibi
üstünde nice şiirlere alıştırılmış
bir eski yalnız
sevgisi göğsünde kederli duruyor

inleyip duruyor gemiler
çayırı söken pulluklar gibi
atları mı çekmiyor
yağı mı yok yüreklerinin

1981

GÜNDELİK
ŞARKILAR

PAZARTESİ

a--

uyandım
düşüm sokak ve manav yüklü
ayıklanmış bir gazete
semirmiş
kan göllerinin
bezirgânı olmuş

b—

biraz eğrelti otu kokuyordu
çay ve sigarayla koşan
bir attı
özgürmüş gibi de
sağlıksız

c—

hiç yemeden yatanlarla
çok yiyip yatanları
düşündüm
gecelerinde eşit sancıları

ç—

herkes kendi kavşağını
yaratıyor
ölmek ve sevmek için

1978

LÂLE

yürüdüm
ekmekler ve işçiler
terlemiş
adam buz gibi

lâlesini gömmüş dudaklarına
gizli bakışları
kırbaç sallıyor
hazır akşamlar
iliştirmiş yakasına

gülüyor

1978

SINAV
GÜNÜ

kargınmış bir sokaktan
geçerken durdum
vurulan birinin
yüzünü gösterdiler
kendim sandım

dört sütuna
yüzükoyun uzanmış
abece'si çiğnenmiş
çocuk ölüsü

birilerinden
bir sağnak edindim
derin ağlamalar için

1978

BAYRAM

iki üç sözcükle
postalanan
kartlar gibiyim

yalnızlık
kendini bana ayarlamış
takviminde
geleceğe gün arıyor

1978

KADİR

bıçakçı kadir
günde yüz bıçak çeker
tornadan
çelik pırıltılarından
başı döner
yine de o kadar bıçağın birini
kimsenin göğsüne
saplamamıştır

1978

SAKINILAN

yakalarını tutup
göğüslerini sakınırsın
eğilirken
yasakladığın ne
güzelliğin içimize akması mı
süt içer gibi ılık

1978

DUA MEVSİMİ

cumalar dua mevsimi
selâlar ölmeye çağırıyor
anam tesbih çekip
ağlıyor
yaşamak dururken

1978

YORGUN

ellerin solmuş
kolların kısalmış
makinelerde
uzanıp divana
ensene yastıklar besleyip
gözlerini yumsan da
yüreğini yumma

kitaplar boşalmış
güneş eskimiş gökte
evler buruşuk yüzler gibidir
yılgınlık
yanlış bir gazetedir her zaman
okuma

parmakların yaban
gözlerin gece perdesi
çekme karanlığı içine
boğulursun

yollara vurmuşsun erken
sokakları değiştirip
sevgiyi gümüşlemişsin
gümüşe bakmadan

omuzların bezgin
resimler çarpık
yanılmışsın

diren kendine
bilinç derin bir uyanıklıktır
bırakma

1979

GECE
YOLCULUKLARI

nesneler fısıldaşır
göz kırparak
dağılır bir inci gerdanlık
odalar kendi içine kapanır

ne zaman biri güle güle dese
çocuklar dolular gibi
düşerler toprağa
bulutlar çatar yüreğini
yağmurlar insana
daha bir dokunur

sesler karıncalanır
yürek serilir yollara
bir kadın su serper
ayrılıklarından usanmış

düşünür yine de
gurbetler biter mi
ayrılıklar olmasa

1979

DEĞİŞİM

rüzgârından bildim seni
kitap değiştirmişsin yeni
alnın ışıklı buğday teni
rüzgârından
rüzgârından bildim

sabrı eğirip yüzüne göre
evini sokağını
değiştirmişsin
yelkeninden gördüm bunu

yeni bir gökyüzünü
koşmalarını gülmelerini
baharda
engin bir deniz gibi
yürümelerini
rüzgârından sevdim

dokun bana şimdi
uzat parmaklarını
suçlayarak
geleceğe sar saçlarımı yak
yıldızımız
yeni bir sevgiye aksın

1979

YOLCU

içinde insanlara
alışık bir böcek
yolculuklardan dönüyor
ötüyor öncesiz sonrasız
algın aylar bekliyor
yol bitmeden
ışığında
kadınların uyanık yattığı

1981

ŞİMDİ

şimdi kıyılar vuruyor denizin üstüne
bakışların ve memelerin
boydan boya unutulmuş
mahmuzlarını takmış göğüslerin
alnında dağılmış
saçına taktığın geceler

seni tutup şimdi nerelerde eğlemeli
hangi kuytularda kurutmalı terini
gezdirmeli dondurma yedirmeli
dörtnal masal anlatıp
doludizgin güldürmeli

şimdi dudakların kabarmış toprak
ışıklar dağılıyor kaşlarının üstüne
kirpiklerin ürperiyor
dalgalanıyor bakışların ekinler gibi
neler demeli

1981

DİLEK

öğütlerin
yüksek duvarlar gibi baba
elim ermiyor üstüne
sevincimi kırıyor
oyunlarımda

doktor mühendis
olmak istemiyorum
demir kapılar
yüreğime çarpılıyor
sen bakınca gözlerime

kuşlarla uyanıp sabahları
simit satmak istiyorum
belki de ince sesli
ışıklar dağıtırım
şarkılarla

bir ucundan da
ben tutarım
akıp gidenin
sokaktaki çocuklarla

1982

BAHARA
DOĞRU

haziran güleryüzlü komşu
bir eli mayısın göğsünde
uzatır soluğunu toprağın kulağına
anlatır durur eski sevdaları

gözleri çakırdikeni martın
kimselere görünmeden
alır başını dağlara gider
nisanın gözlerine diker bayrağını
sarp yüzünde yeni yeşermiş öfkeler

nisan ayrılık şarkısıdır
şubattan gözyaşı çalar
lodos yumuşak tüylü hırçın kız
kır çiçekleri şaşırır utançtan
ne marta hayır der
ne kurtulmak ister şubattan

kalabalık çocukların ordusunu
anılara sarar mayıs
bulanık göklerinde sarhoş uçurtmalar
ne doğa bilir yürüdüğünü
ne baharı yurt edinmiş tanrılar

1982

BİR İSTANBUL ŞİİRİ

bu güvercinler eskimiş
bu çarşılar bu bedesten

yaşlısın isa'dan artık
insana dokunan bir adın var
kanıma dokunan nice haksızlığın
kimi ayaklarını sürüyüp durur yüzünde
kimi nabzını sana saydırır
kim bilir nerelerde gecelersin
belki bir çocuğun uykusuz kalbine sığınır
utanmayı denersin

seni anlatmak zor
hiçbir çerçeveye sığdıramam
ince sevinçlere kan sızdıran
adımlarında makine sesleri
bakışlarında kamburu çıkmış meserret
bir deniz kabarmasıdır
çocuklarının gece düşleri

adını bir dala kazıyacağım anadolu'da
kalbin içine oklar atarak
perdelerinde serçelerin seviştiği
kondulardan şarkılar derleyeceğim
hakları verilmemiş ötüşlerinde
sesleri kanamış

bunlar senin mi bu haykırışlar
bu kaçışlar bu uzak duruşlar
bu varsıllığın doygun atları
yoksulluğun dökülen kaburgaları surlarda

bu sen misin istanbul
bu kendi etini çimdikleyip duran

1982

ADANMIŞ

YAŞAYAN

—Ali Rıza ERTAN'a—

1.

pencereler uyanır
kadınlar tutar
sabahın ellerinden ilkin
yürek kadar mutfaklarında
çay kaynatırlar

sen hüznün ve sevincin elçisi
çelimsiz kardeşim
sevincini yazdığın günler
takvimlerde kalır
çeker gidersin

bilmez misin
hüzünler ve yalnızlıklar
ince biçilmiştir
kendi pusularına düşer hep
yalnız insan

aydınlık buğulanır
sokaklarda
çocuklar düş görür daha
derken kapılar uyanır
çalışanlar
yaşamın ağzına boşalırlar
sen çıkmazsın

kahrın ve zulmün patronu
iş başındadır
sevgileri siler süpürür
'özgür' kalır
'utku' kalır
sen kalırsın

2.

ölüler bir çocukturlar
derin uykularında
öpülüp uyandırılmaktan korkulan

şiir sağıp yaşamdan
dostluklara
gül kazıyıp gidendir yaşayan

dostlukları
ayrılıklar örseler
içim bir maraş şimdi
dört bir yanım kan ırmakları

ölüler küskün çocukturlar
gülümsemeleri oyunda kalır
evdekileri çabuk unuturlar

1979

HAZİRAN
ACISI

—Neşe GÜLERSOY için—

insanın altınını tanırım
kendi kendini işleyen
kuyumcu musun
ışıklı yüzünü
kimlere bölüştürüyorsun

ekmek ve ilâç
tanıktırlar
bizi sevdiğine
sokakların ve yoksulluğun
güleç ablası
aydınlığına merhaba

insanın kuyumunda
gül ve ateş var
bu gülüşün nerelerde dövüldü
sesinde serçeler uçuyor

bu sokak bu ev
eski artık
sevginin yumuşak adımları
geçip gitmiş

gözlerinde maviler sevişen çocuk
ellerinde dilekçe
gülüşlerin kan içinde
hangi tanrıya gidiyorsun

yüzün bir sonbahar süzmüş
yüreğin eylüller eritmiş
sapsarı
yorgun musun

kalk kendini değiştir biraz
sevgini kuşan gün batmadan
uzat gökbitimlerine gözlerini
ölümü at üzerinden
koş
seni vuran eller
başka yere varmasın

1979

MASAL

ev küsmüş sokak yanık
gök tiril tiril
ince fırçalarla necatigil
yeni şiirlere uyanık

hiç mi çatışmaz suları
—çatışmaz—
hiç mi kabarmaz şiirinde
sarışın bir bahar
damarları doygun
şiir ipek döker yaprağından
köklerinde necatigil

yağmur kokar üstü başı
son buluttan iner
yüzü yorgun katarlar hanı
yakasında bir yığın anı
kendi kendiyle
savaşa gider

ne 'gül' solmuş
ne 'nilüfer'i almışlar
uyurken dünyası durmuş
çalıştıramamışlar

1979

ELİF

—Enver GÖKÇE'ye—

camilerin elifinde
yüzünün deseni selâlara düşer
gazeteler çerçeveler
gençliğinin mermi bakışlarını
haberler iki satır kurşun döker

kuytularda bir evde
adın bir şiire sevgiler indirir
sesin telli duvaklı türküler gibi
turnalara ün verir

yalnızlığın nerelerde yeşermiş sorulur
kökleri hangi sularda acılarının
kanatların isten kararmış
göçememiş yollarda kalmış
sıcak denizlerin altın pelikanı
halkın kalbine damlıyor sokaklardan

makinelerin şövalyesi işçilerin
sararmış düşlerinden
geçtin geldin sevginin ekinlerine
hangi barışın miğferidir
alnındaki defne dalı
uzun kargılarla parçalanmış

resmin yarının şarkısına ses veriyor
yakın bir ikindinin sofrasında

1981

SARNIÇ

—Türkân'a—

adı gerekmez soyadı gece
kıpırdar durur
elmas ışıltısında
bin bir kamçı
bakışında uygar
düşlerinde yaban

adı gerekmez soyadı sevda
kendi ırmağına
taştan yataklar döşeyen
ışığını sevgilerden sağıp
kahrını çekip alan
günün kanayan avuçlarından

yetmez biliyorum
kendini kandırmadı hiç
desem yetmez
o daha başka bir şey
dürümledi yaşamdan
canlı devingen
ve hep ayrılıklarla denenen

oysa kalbi
engin bir sarnıçtır
dağ başlarında
kimsesiz derin ve duru bir su
çırpınıp durur eteklerinde

1982

NASIL YAZAYIM SENİ

GÜZEL EMMİ

usul yoksul türküsüyle
sesine sütünü veren güzel emmi
ışığını bir kandile düşürüp
hangi yaprağa yazayım seni

özlemlerle yağmalanmış ömrün
yüreğin gök ağılara garkolmuş
soluğun çevirir
günlerin kahırlı kanatlarını
bir göçten gerilere düşüp
yollarda kalan turnalar gibisin
tüylerin isli gözlerin ıslak

gündüzün sonsuz göğsünü
sırtına kambur eden güzel emmi
iner gözlerinin sedef perdesi
gün doğarken alır başını
ecel uykularına dalarsm
hangi kitaba yazayım
nasıl yazayım seni

1984

VURGUNDAN
DÜŞEN

sus dedi kadın kalbine
sus içimdeki dağ patlama
birazdan döner kayışlar
birazdan döner
yuvamın ak kuşları
birazdan dolar odalar

sus dedi çocuk
susun benim babasız oyuncaklarım
birazdan dönerim sokakları koşarak
birazdan özleyip
sizin cansız gülüşlerinizi
uykusuz bedenlerinize gelirim

sus dedi baba
sus benim okşanmamış
vurgun yemiş hayatım
seni bir sabah
aydınlığın adağı diye
göklere salacağım
sus içimdeki kavga
sus benim hiç gelmeyen barışım

susun dedi otlar böcekler
içimizde biri var
geceden doğup
yurtsuz yuvasız
yapraklarımıza yüz sürmüş
yetmemiş uykuları
kam yetmemiş yaşamaya
toprağa düşmüş

1984

DUVAR

dün şurdaydım
ışığımı sakladım derimde
sargılı bakışlarımda
güneşler tutuşturdum
alnımın aynasında
yüzümü tırmaladılar
ellerim kopuk
bacaklarım yangın artığı
yıktılar yere

kıl ağızlı bıçaklar gibi
kınsız yaprakları kınalı
bir ağaç vardı
dost kalbine ağıtlar işleyen
çeşmenin orda serinliğin sesi
sevgilileri kucaklardı gölgesi
kanattılar yeşil alnının pembe damarlarını
kopardılar gökyüzünden

geldiler perdeleri yırttılar
çocukların büyümüş gözlerini
yerlere çaldılar
aradılar sandık içlerini
yatakların sıcaklığını
sabun kokulu günlerini
yoksullukların

umutlarını aradılar
beklediklerini acılarını
çekip sahanlığından gökyüzünün şimşeklerini
unutulmuş sorgularla
canımızın gözelerine indiler
kalbimizi aradılar
teneke kutuları toprak saksıları
her vuruşları acıyı tozutan
saatlerini ömrümüzün

asmanın dallarını
türkülerden keserek
bakır bakışlarını korkusuzların
söndürüp ökçeleriyle
söndürüp gittiler

geldiler ekinleri yaktılar
ayakları azgın ayak
arsız ağızları salyalı
düşlerin körpe yaprağına basarak
çocukları çiğnediler
çığlıkları akıtıp
taze gelinlerin ince boynuna
kapıları küskün
duvarları hasta bıraktılar

geldiler tekmeyle mühürlediler
masum uykularını gül sabahların
gürültülerini sövgülerini
acılı teller gibi sararak
terli çocukların sıska bedenlerine
bilgilerini tekniklerini
kullanarak utançtan ağır
bebelerin göğsünden geçtiler

dün şurdaydım ışığımla sıcak
yıkıldı bacam ezildi kerpiçlerim
saygılı bakışlarıma öfkeyle aktılar
ağaç yandı kuş öldü güneş düştü
kalanlar kanayan yüreklerini
ifadeye gittiler

1984

EMEKLİ

bekledim kıyılarda köşelerde
yedeğimde toplayarak
yetişemediğim günleri
ayak sesleri duydum
yürekleri yürüyordu
bedenlerinden önce
önümden başları dik
omuzları gergin geçtiler

çağırmadılar el etmediler
kendi seslerinde kanat açmış
umut gibi birer suçtular
dudakları bezgin bir bekleyişte
ayakları üzgün gittiler

taş duvarda iş önlüğüm asılı
eski kederleri ceplerine saklamış
sırma dişleri dökülmüş makineler
öfkenin çıkrığından geçen bunca zaman
ayışığının ilmekleriyle yaşayan
beni köşemde erittiler

yüzüm benim değil artık
alanlarda rüzgârla savrulan
düşünen ağlayan bağıran
en yeni fotoğrafım
benden önce emekli
aldılar gözlerimi
yüzüm aynalara düşmüyor nicedir
sarışınlığımı bir iskemleye bağladılar

gece bekçileri
küçük sevinçler getiren pusulalar
okumuş yazmış bunca göz
mermerlere döşenmiş karanlıklarda
erimiş gülümsemeleri
bahçemdeki yediverenlerin

yarının can damarı ince
göklerden buyruk üstüne buyruk gelince
vurdular çiğnediler gittiler
yarım kaldı tomurcuğun kımıltısı
yarım kaldı sabahları
ağrısını çektiğim sevda

1984

ÖYKÜ

seslerini sınadı küçük kızlar
yalnız kaldıkları biriket damda
anaları yoktu babaları orda
duvarların yanık yüzünde
küçük elleri serçeler gibi
korkuları gözlerine tünemiş

kulak verdiler zamanın uğultusuna
yerlere ağaçların fısıltılarına
rüzgârı kesilmiş evlerin
sokakların kalbi durmuş
kapıları menteşeleri
yoksul ocakların
yaşadıkları cehennemi
ifadeye gittiler

avluları doldurdular ilkin
bahçeleri yolları
çeşmelerin suyuna
uykularını bıraktılar
ince ağrılar gibi aktılar
gözüne karanlığın
sular kadar suçsuz
sular kadar güzel gittiler

sürüyüp gün görmemiş düşlerini
yaralı yürüyüşlerinde
avuçlarında yetim çocukların
umarsız yalnızlığı
şakaklarının zembereği boşalmış
yangına düşen yüreklerinde
kan öğüterek gittiler

1984

ASLANAĞZI

sordu kırık cam
penceredeki aslanağzına
acılı mı yüreğin

dişleri kenetli
ağzı çanağına düşük
bir öksüz çocuk bütün çiçekler
kaldırmadı başını aslanağzı

pencerelere boş bir gök oturdu
boş bir gönül avuntusu
kana bulandı ayrılıklar
kana bulandı odalarda
sessiz kederlerin
biter sanılan tortusu

sordu köşedeki gaz lâmbası
yanındaki sürmedenliğe
gördün mü gelenlerin
bilenmiş pençelerini
gidenlerin inanmış yüzünü
çizdin mi sürmenle
tırnağının pembe sedefine

kanım karadır benim
dedi sürmedenlik
güzel bir kız bilirim
her sabah aynada
gözlerinde sınar beni
yüreğinde gururlanır
kirpiklerinde kururum

sustu kapı sustu çeşmede su
süzüldü odalara
kanadı kırık çocukların
mahzun uğultusu
seslerini yakarak acıdan
güzel insanların soğuk saçaklarında
serçeler sustu

1984

BİRİLERİ

saz benizli uykusuzları
yaşarım sabahları
çocukları uykusuzları tanır yüreğim
kırılan ne düşen hangi yaprak
şimdi söyleyemem

iki söz değil taşıdığım
bir dal ucundaki bir öpüşlük nergis değil
kalbimin kapısını çalan
bütün ışıkları duyarım
kimi zaman damla damla
kimi zaman camlarıma vurarak geleni
şimdi söyleyemem

ilerde vuruşup giden biri varsa
aşkıma vuran sesine koşarım
kampana çalar sesimin serin sabahlarında
içim havalanır yüreğim uyandırır kendini
dağları bayırları basar sevincim
birileri dayanır birileri

yurdundan yuvasından usanmış rüzgâr
akşamlar tükenmiş pencere camları puslu
dinleyemem yorgun akışını çürümüş hayatların
bütün yolcular yolsuzlar evlerin sessiz dirileri
pençelerini geçmişin pörsümüş yüzünde deneyenler
yıkıntılara kulak veremem

el eder ıslık çalar yıldız yakar birileri
seni sevdiğimi iki gül arasında
şimdi söyleyemem söyleyemem

1984

GİTTİLER

türküleri bir bıçak gibi
ağır acılı sallanır dillerinde
yürük gecelerden doğmuşlar
burçlara çekilen bayrak gibi
gittiler

dostlukların sıcak koyağından
çınarların altın ağırlığından
öfkeden kandan özlemden geçip
sınırsız kederlere doğru
gittiler

rüzgârla doldurup sağrılarını
terli sırtları
sıcak bakışlarla buharlı
enginlerinde çırpınan umutları
susturup içlerinde
susturup gittiler

ömürlerini takarak
haksız sövgülerin mızrağına
dudaklarında
çağların dindirilmemiş hüznü
ilk günkü gibi yalınayak
ilk günkü gibi şaşırmış
gittiler

1983

BEKLENEN

sordu çocuk
babam beni öpecek mi görünce
sustu kadın
dudaklarını ısırdı usuldan

sordu kadın
şu kapıdan girecek mi bir daha
ömrünü ömrüme eş ettiğim
baktı çocuk anlamadan
eğdi başını kadın

sordu çocuk kendine
yanağımda dokunuşu var
sıcak sevecen pamuk gibi
okşayacak mı yine kocaman elleri
yolunu beklediğim pencerede ansızın
sordu kadın kendine

ay gökte dolarken ışıkla
iki can birbirimizle dolacak mıyız
utandı yüzü düştü sulara
gözleri çekildi yüreğine
çocuk uyudu
kadın yalnızlığıyla doluydu

1983

DEVAMSIZLAR

bahar dallara yürürnüştü
anılara kalacaktı karanlık kış
günün ortasında
sokaklar boşalmış
ansızın göz kapakları ıslak
anısızın uzak düşleri parçalanmış
gittiler

gömlekleri omuzlarından açık
patlamış nasır ayakları
çıplak taşlara ciğerleriyle basarak
uysal korkak kahraman
gittiler

bazan küçük bir kart
bazan yarım bir mektup
ak kâğıtlara sızılar çizen
tel örgüleri karanlık sorguları
aşıp gelen güneşin kanatlarında
pencerelerden tellenen
sevgidir bekledikleri

hücreleri ve yürekleri
yeni acıların kokusunu emdi
açık kalmış bedenlerinde
sorgu telleri çınlıyor
işleri dolduruldu çoktan
kartlarına devamsız vuruldu
akılları tezgâhlarında takılı
akılları sevdiklerinde gittiler

1984

ESKİ BİR YANLIŞLIK

su ver çocuğum
boğazım yanıyor
yüreğim mi takıldı yine
sonsuz bir yanlışlık olmasın bu
sonsuz bir dibe çöküş

su ver çocuğum
ellerim yanıyor
kanım mı damlıyor geleceğe
eski bir yanlışlık olmasın bu
eski bir yanılsama

seni sordular dün
adlarını vermediler
kimlermiş nerden gelirlermiş
unutmuş hepsi de
dalgın ve dağınıktılar
biri vardı yüzü eğik
biri vardı şehla gülüşlü
biri vardı dizleri erimiş direncinin

seni sordular dün
adını bilemediler bir zaman
yüzünü çizdiler hüznünü çoğalttılar
geriye bir gül kaldı
kendiliğinden unutulmuş

su ver çocuğum
sonsuz bir yanlışlık olmasın su
sonsuz bir akış bu içtiğimiz

1984

SEVGİNİN
SAĞRISI

günlerin sağrısı yanık
ömür sevgiyle yoğrulu
ömür yengiyle parlak
nice yıllar çorak geçti
öpüşten ve dokunuştan uzak

acını akıttım tenimde kan yerine
dostluğumu söyledim kulağına
gecenin son yaprağına kadar
aylar eskisi gibi yuvarlak
toprak ayrılıklarla dolu
ecelin kazanında bin bir zehir
güle kesmiş adınla tapulu

parmak uçlarından tuttum elini
gözlerinden yeşil bir bulut uçtu
öpse miydim okşasam mı
yüreğim hangi dağ şaşırdım
ayrılığa ölüm vurmuş tuğrasını
gülüşünü sıcak ötüşünü
çekip toprağın üstünden
tomurcuktaki çiy damlası gibi gittin

seni sordum kurda kuşa
adını duyduğum gecelerden
gözlerimi yumarak geçtim
içime çektim özlemin
kanayan kanatlarını
günlerin azgın atlarını
salıp ömrün çiçekli dağlarına
ansızın gözlerin göklere dönük
ansızın düşlerin yarım
yazılmamış mektuplar gibi
çöle düşen sular gibi gittin

1983

EN GÜZEL ÇİÇEK

sordu çocuk
en güzel çiçek hangi çiçektir
ortadoğulu bir kadının
acısız gülebilmesidir
dedi anne

sordu çocuk
en güzel çiçek hangi çiçektir
ortadoğulu bir babanın
vuruşmadan
evine ekmek getirebilmesidir
dedi baba
sabahları çölün sarışın ışığına
türkülerini dağdan esen yeller gibi
salabilmesidir

sordu çocuk
en güzel çiçek hangi çiçektir
ortadoğulu bir çocuğun
elindeki süt bardağıdır
evindeki canlı resim
ve savaşların boydan boya unutulduğu
zamanların sonsuz takvimidir

sordu çocuk
en güzel hangi çiçektir
damdakine tellenen selâmdır
yurtsuzun gölündeki toprak
susuzun dilindeki pınardır
umudun ışığıyla tutuşandır
en güzel çiçek

sustu çocuk
bindi yüreğine
haksız zamanların hırçın ağırlığı
umudu bir yanına koydu
göğüs kafesinin
umutsuzluğu bir yanına
ortadoğulunun yanına gitti

1983

BİRDENBİRE

bakışların tomurcuklandı
sesin siper aldı gerilere
bana döndün usulca
ışığın değdi umarsızlığıma

bir çocuk düştü
bir kadın çığlık attı
göğüs geçirdin gülümsedin
yüreğim doldu yüreğinden

tel çekerim dedin
mektup yazarım
kitap yollarım
hiç unutmam seni
aklına yeni gelmiş gibi
birden söyledin
çürüdü hüznümün eski surları

ayakların birbirine çatkılı
dizin ürpertiler içinde
içimizde ayrı yolculuklar
gözlerin gerilerde üşümüş
ellerin ıslak dedin
yüzüme yapraklar bırakarak

yakamı düzelttin
sesini mazgallara sürdün yeniden
dudaklarm başaklandı

gittin işte
acıların örsünde dövülen
gecelere akran coşkularımızı
aldın götürdün
geçilip gidilen bir şey kaldı aramızda
geçilip gidilen derinlerde çınlayan hep
bir de ıssızlığı ayrılıkların
ince bir mil gibi yüreğime sıvanmış

1984

SORULSUN

sorulsun gidenden
geceleri sevdalarla bölen kim
ay buluta girdiğinde nerdeydi
nerdeydi uykular
hangi rüzgârdı kapımızı çalan

sorulsun gidenden
konuşmuyor madem diriler
niye dalgınmış o gün
çiçekler mi kabarmış gönlünde
arılar mı bala çıkmış
onun gülüşünden uçarak

sorulsun ölenden
hangi dipçikte gül bitmiş
hangi mahzende can bulmuş
korkunun gölgeleri
yere dökülen ne
can suyundan bereketli

örselenmiş tenin buğusu mu
ağzından tüten
dişlerin nerde dişlerin
yaşayan görmemiş
gidene tezkere yazılsın
sorulsun ölenden
ölenden sorulsun

1984

OĞUL

iğde zamanı yine gel
sokaklar ayak izlerinle dolu
çamurlar dibek taşı
ve sabahları
bacamızda öten leylek

ağaçlara su yürüdüğünde
köyde çıkan yangın gelir
hepimizin aklına
ne cemrelerin ılık umudu
ne yumuşayan bulutlar
elinde kovayla bir küçük çocuk
koşarak kapıdan çıkar

atıyla kırlara kaçıp
öfkeyle evlere dalan
hırçın ve sevgili
yeni yetme oğlumuz
araya dağlar da girse
adınla çoğalır soluğumuz

gelip geçen arabalar
her günkü umudumuz
dereler de kavuşur
uzaktaki dingin analarına

arada bir mektup yaz
sağlığını bildir
bir de sen oğlunu öperken
bizim de seni öptüğümüzü düşün

1983

MAHMUZLU

sokağın bu halini bilmezsin
yoktu bu balkonlar
bu karanlık girişler
senin sevgiye harman ettiğin
yoşumuş çerçeveler gitmiş
ıslığını duyunca ışıyan gülüşün
camları kırık ne zamandır
dut ağacı kesilmiş

kulağının ardına
telli sigaralar iliştirip
türküsünü söylediğin sular
daha uzaktan seni görünce
fısıldaşan komşular gitmiş

bakışları seher yeli gibi
topukları pembe sevgili
götürmüş karanfil saksılarını
toprağına nice sevgilere yeminli
sözcükler ekilen

kokun bıraktı yelpazesini sokaklara
yine geçersen kasketin eğik
ayakların mahmuzlu
duyarsın uzaklardan
güvercinin demindeki sesini sevgilinin

1984

GÜZEL
OZAN

hüznü sözüne padişah eden
barışı kazıp dağlardan
bir çiğdem gibi soframıza getiren
güzel ozan
neyi seyredersin
ak sakallarında bir abdalın

giden kimdir gözleri bağlı
kendi derinliklerinde gizlenen
nektar mı gönül ağrısına sunulan
baldıran mı emilmiş nice kahırlardan
aldırma durgun suların kısır tohumu
yün atkılı heybesinde çürüsün

geliminde rahvan
gidiminde doludizgin bir zamandan geçersin
denizin ve gecekondunun
şaha kalktığı tepelerden
sesine altın bakışlar çivileyen
nice güneşler doğar

1983

KORKU

sussam soluğum kana boyanacak
birikecek içimde bakışları
aklımı çelecek biliyorum

yalnızlığımı bekleyecek
yaprakların düşmesini takvimlerden
suların kesilmesini bakışlarımda
gözlerimi kaçırsam mahzun duruşundan
gülüşünü gülüşümle vursam
aklımı çelecek biliyorum

ellerimi tutsa koluma değse
sesim dalga dalga içime düşecek
dudaklarım kanatlanıp uçacak
günaydın dese güller uzatıp
saçlarıma sinecek yaz kokuları gibi
aklımı çelecek biliyorum

sevgim alnına vuracak ışıyarak
gözlerim kamaşacak sesinden
yüzüm yüreğim bahar gibi kokacak
uzatsam ellerimi avuçlarına
görüverecek her şeyi
aklımı çelecek biliyorum

«tez gel ağam tez gel»
bu ten bu canı boğacak özünde
yılgısı büyüyüp yüreği daralacak
bir boşluk bir boşluk
elsiz ayaksız düşmekten korktuğum
saçlarıma dokunup omzumu tutacak
aklımı çelecek biliyorum

1983

GELİRLER
BİR GÜN

gelirler ansızın
alınlarında umut ve yenilgi
dağlar kıyıya çekilir
günler sevgiyle uzar
göz pınarları kurumuş
ağızları suskuyla dilsiz

gelirler al gagalı kuşlar gibi
cehennemin yalazları büyütür
yangını sönmemiş yüreklerini
sesleri yabansı
evleri kokularını unutmamış

bağdaş kurarlar sekinin üstüne
selâmların ve sevinçlerin ucuna
gurbetle sılayı gündüzle geceyi
getirirler ortaya
gülmeleri çocuksu acıları çekilmez
gelirler bir gün

1984

HOŞ GELDİN

hoş geldin evimin direği
güneşi getirdin saçağımıza
sıkıntını birlikte savalım
bizimki tez geçer sen gelince
sevgimizin ırmağı akıtır acılarımızı

hoş geldin eğilmezim
yalana yanlışa yüz vermezim
geç sedire buyur
demek çıktın zulmün dehlizinden
bir kuş uçuraydın
bir mektup salaydın
bülbülüm şakımaya duraydı

sevindim yakandaki karanfile
istersen batık bir gemi gibi
birlikte çıkarırız çektiklerimizi
geleceğin hesap bilmez torbasından
çocuklarımızın gözlerinde serinleyerek
görseler şimdi seni
çiçeğe durur küçük ağızları

hoş geldin ocağımın ateşi
güneşimin gölgesi karanlığımın güneşi
hoş geldin sevgilim kahramanım
gerilere düşer bundan sonra
tipiyle savrulan yalnızlığım
öfkem sevincim tedirginliğim
hoş geldin

1984

YORGUN UYAK

BÜYÜCÜ

1

suyu dağıt ateşi çöz
saçlarını gözyaşlarının koyağında kurut
hırçın ve aldanmış bir badem ağacının şimdi
parlat düşlerini çocuğum
içimize vuran zincirlerin şıkırtısında

ateş yorulur ağrılar erir
nice masalların sütüyle kesilen göğsün
bir anka kuşunun göğsüne düşer
soluğun bir uzar beni yakalar
bir sararır sonbahar olur

suyu değiştir ölümü büyüle
güğümünü doldurduğun çeşmelere sesini bırak
yaşadığını söylesin acının saatleri

1985

YALVAÇ

sana evimi öğreteceğim
sokağımı düşlerimi
bulutumu yıldızımı göstereceğim sana

türkülerimi dolduracağım gönlüne
sesimi gülüşümü vereceğim

benim olmadığım zamanlarda
buluta bak yumuşaklığımı duy
dön yüzünü yıldıza yolunu bul

yola çıkınca da sesimle söyle
gönlüne düşen türküleri
gülüşümü ışık et kendine
kitabımı sen yaz benim

1985

SENİ YEŞERTEN
SULAR

aşkımdan akan sütle büyü
ellerim tan yerlerine değsin
yüreği düşlere sarılı
güzel kızlar gibi
özgürlüğe saracağım seni

bir şarkı duyduğunda
ışığın yüzüne çok gelir
geceleri gözlerine gömen çocukların
aşkına ayak uyduran
hangi şiirdir

şiirimsin benim
hangi sözcükte yatar
öpüşlerinin anlamı
hangi sözlükte
yalnızlığına denk düşen
bir söz vardır

uzan şimdi
denizin mavi sesine
kendini anlat sulara
anlat bekleyişlerine kattığın
sıcak türküyü
her gündoğumunda
ülkesine kaçan küheylan
hangi damardan alır
seni yeşerten suyu

aşkımdan akan sütle büyü

1986

BİR SOKAĞIN
ÖTEKİ YARISI

ben sözcüklerin yalazında dolaşırken
küçük bir dere kendi sesine gizlenir
öteki yarısında bir sokağın
kuşlar kanat vuruşlarını
rüzgâra yedirirler

susturur sokak
gelinciklere verilen anlamı
aşkımın bir zafer alayı gibi
göklere çekilişi
aklını karıştırır serçelerin
bağırmaya zorlar insanı
kimsesizliğin sözcükleri

sarışın bir komşu gibi
gerçeğin adını söyler durmadan güneş
saçaklarda yoksullukla emişmiş
üç kanadı kırık çocuk
kederli ve dilsiz yalnız ve korkak
beklerler sessizliğin sağır karanlığında
kadınların iç çekişleri
nar ağaçlarına çiçek olur

kaldırır başını pencerelere
öteki yarısı bir şiirin
ürperir erkekleri çekip alan
fabrikaların çelik soluğundan
musluklarda sular uyanır

tazeler camların gerisinde
öksüz düşerler sevgiden yana
erimiş bedenlerinde yaşlı kadınların
eski sevdaların saati çalar
tüy kadar hafif sözcüklerden
kuşlar uçar unutulmuş özlemlere
ağaçların özsuları gibi yürür
damarlarda yalnızlıkların yangını

her sabah yeniden başlar
gecelerini dişlilere kaptıranların
acılara gelişen öyküsü
gözlerini indirir sokak
yüreği el pençe divan susar

kırılır elbet yelkovanı saatlerin
akrepler kendi zamanlarına
akıtır zehirlerini
sevdası yarım kalanların
macerası sürer sokağın öteki yarısında
söz redife döner

1986

YORGUN
UYAK

1.

senin bakır bakışlarında kendine geliyor
kilise sokağı karşıyaka'da
yürü gizli şiirlerin yorgun uyağı
sabahların sütlü gökbitimlerinden
sisi dağılmamış uykulara geçen
çizgileri kendi çevresine çekip
seksek oynayan yasaklı çocuk

sen yine göz alan göz kamaştıran
zamanlarda yaşamışsın enine boyuna
sen yine günün gümüş mekiğine
gizli sevdalar iliştirip
sabah sularıyla yıkanmışsın

2.

yetişemediğin trenlerdeki yolcu kim
etekleri tutuşuyor durmadan gökyüzünün
ağzına kadar acı dolu zamanlar
ne kadar uzak sana
bana ne kadar yakın

yine de doludizgin sür akşamın atını
kırgın yolcuların
el değmemiş düşlerine doğru

o düşler ki
bir bozlaktan küçük bir çay gibi doğar
bir konçertoda ağlayarak uyanır
bir senfonide koçaklama tuttururlar

yürü
yürüdükçe ömrü tükenecekmiş gibi ürkek aslan
yürüdükçe adımları failatün çeker yalnız çoban
titrek çekingen ve babacan

bir cebinde eşref'i taşıyan
ertelenmiş öfkelerin çekilmemiş bıçağı gibi
bir cebinde neyzen'i gizleyip
tenhalarda meyine gözlerini düşüren

3.

ama olmamış olmamış olmamış
yine bitmemiş şiir
düşmemiş ömrün son uyağı
çocuklar ayvasarı yanaklarıyla
kalpazan zamanların eline düşmüşler
sen taksimini geçerken ilkyaz akşamlarının
solukları yüreğine sokulmuş
gözleri çığlık çığlık gecene girmiş

yerine düşmemiş son damla yine
yetişilemeyen trene onlar binmiş
onlar içmiş alınamayan suyu
döndürülemeyen sevgiliyi onlar kucaklamış

ama olmamış olmamış olmamış

4.

şimdi bu rüzgârın gittiği yerde
iskelede bir imge seni bekliyor
üşümüş çocuksu ve mutlak nedim
adresini ver cebindeki gizli şiirlerin
ötede denizin sesinde
ele avuca sığmayan bir zaman parçası
gecekondu rüzgârları gibi mahzun
bir şarkının son sözleri gibi buruk

sırtını yarım duvarlara dayadın hep
evler neyi savunur şarkılar kimi
geceler senin mülkünde solgun
konduların ömrü gibi titrer
duvarların derininde yürür sular
karaciğeri bozuk bir ten gibi
büyür lekesi geleceğimizin

5.

hadi topla ıskelelerden oltalarını
elin boşa da gelse
kirpiklerinde yeni şiir birikintileri
denizden çıkanın
teninde getirdiği tuzlar gibi

şimdi sular içindeki geceye yürü
kanserli hücrelerine gir
kan sayımlarında kadınların
merhem yerine sür dizelerini
ilkyaz akşamlarının taksimlerini sür
iflâh olmaz yaralıların
sesine ver gözyaşlarını
ver de sınayalım yüreğimizin
nice burçlar dikili surlarını
gülüşlerinin düştüğü kıyıları görelim

6.

bu şiir senin
ürkek adımlarına yazılı söz ülkesinde
söz ülkesinde dağlara salmış kaygılarını
umutlarını söğüt yaprakları gibi
narin besleyen çocukların
çelimsiz bedenlerinde yeşertiyor

bu şiir senin
adını bağışlıyor hasta kadınların
bitkin gözlerindeki anlama
senin uzaklığını
gelecek zamanlara aykırı buluyor

bu şiir senin
yaz adını yalnızlığın defterine

1986

İÇİNDEKİLER

HANGİ LEYLASIN SEN

leyla 7
dışardaki 9
şafak ölüleri 11
sevgili 13
düş 14
anı 16
deniz 17

GÜNDELİK ŞARKILAR

pazartesi 21
lâle ... 23
sınav günü 24
bayram 25
kadir 26
sakınılan 27
dua mevsimi 28
yorgun 29
gece yolculukları 31
değişim 33
yolcu 35
şimdi 36
dilek 37
bahara doğru 39
bir istanbul şiiri 41

ADANMIŞ

yaşayan 45
haziran acısı 48
masal 50
elif 52
sarnıç 54

NASIL YAZAYIM SENİ

güzel emmi 58
vurgundan düşen ... 59
duvar 61
emekli 65
öykü 67
aslanağzı ... 69
birileri ... 71
gittiler 73
beklenen 74
devamsızlar 75
eski bir yanlışlık 77
sevginin sağrısı ... 79
en güzel çiçek 81
birdenbire 83
sorulsun 85
oğul 87
mahmuzlu 89
güzel ozan 91
korku 92
gelirler bir gün ... 94
hoş geldin 95

YORGUN UYAK

büyücü 98
yalvaç 99
seni yeşerten sular 100
bir sokağın öteki yarısı 102
yorgun uyak 105

Hidayet Karakuş, 1946'da Yalvaç'ın Kurusarı Köyü'nde doğdu. Isparta Gönen İlköğretmen Okulunu ve Selçuk Eğitim Enstitüsünü bitirdi. Adana ve Manisa'da çalıştı. Şimdi İzmir'de Türkçe öğretmeni.

Çeşitli dergilerde şiirleri ve yazıları yayımlanan Karakuş'un Günaydın Gül Yaprağı, Kemeraltı Şiirleri adlı iki şiir kitabından başka 1981 Mehmet Ali Yalçın Roman Ödülü'nü kazanan Yağmurlar Nereye Yağar adında bir romanı var.

1982 Nevzat Üstün Şiir Başarı Ödülünü alan Hangi Leylasın Sen'i ozanın en son şiirleriyle birlikte sunuyoruz.